

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z wniosku A. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 września 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 lipca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 6 lipca 2018 r., sygn. akt III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z odwołania A. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W. z 28 lutego 2014 r., znak: (...), w której organ rentowy odmówił mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową, oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 5 lipca 2016 r., sygn. akt VII U (...), którym Sąd ten oddalił odwołanie.

A. W. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W. z 28 lutego 2014 r., znak: (...), odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W., w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477 § 1 k.p.c. W uzasadnieniu swojego stanowiska, organ rentowy wskazał m.in, że zgodnie z art. 57 ust. 1

ustawy z 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r., Nr 101, poz.648) związek zranień, kontuzji i innych obrażeń lub chorób związanych z działaniami wojennymi lub mającymi charakter wojennych albo ze służbą wojskową oraz związek śmierci żołnierza z tymi działaniami lub tą służbą ustala [...] komisja lekarska. Orzeczeniem nr (...) z 5 listopada 2013 r. Rejonowa [...] Komisja Lekarska w W. stwierdziła, że brak jest podstaw do orzeczenia u ubezpieczonego schorzeń pozostających w związku z służbą wojskową. Wobec czego orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z 13 lutego 2014 r. stwierdzono, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z zasadniczą służbą wojskową w okresie od 16 października 1959 r. do 19 maja 1961 r.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 5 lipca 2016 r. odwołanie oddalił.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżyła apelacją strona odwołująca się, zarzucając mu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.; art. 328 § 2 k.p.c.; art. 227 k.p.c.; art. 19 pkt 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1037); art. 21 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin w zw. z § 17 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 stycznia 2006 r. w sprawie orzekania o inwalidztwie żołnierzy zawodowych, żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej oraz emerytów i rencistów wojskowych, a także właściwości i trybu postępowania wojskowych komisji lekarskich w tych sprawach.

Sąd Apelacyjny w wyniku rozpoznania apelacji oddalił ją, stwierdzając, że jest ona bezzasadna, chociaż uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego zawierało braki, które jednak zostały uzupełnione w postępowaniu drugoinstancyjnym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, całokształt materiału dowodowego zebranego w pierwszej instancji, w szczególności treść dokumentów akt rentowych, opinii biegłych lekarzy specjalistów, w szczególności opinii biegłego specjalisty radiobiologa i ochrony radiologicznej, wskazuje jednoznacznie, że niezdolność do pracy A. W. nie pozostaje w związku ze służbą wojskową w rozumieniu art. 32 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojskowych. Inwalidztwo ubezpieczonego z uwagi na przyczyny jego powstania pozostaje bowiem bez związku ze służbą wojskową (art. 31 w zw. z art. 32 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojskowych w

zw. z art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 28 czerwca 1996 r. o zmianie niektórych ustaw o zaopatrzeniu emerytalnym i ubezpieczeniu społecznym; Dz.U. Nr 100, poz. 461). Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych uzasadnionych podstaw, aby zakwestionować merytoryczną zasadność wniosków opinii biegłych lekarzy specjalistów, z których dowód przeprowadził Sąd Okręgowy. Przedmiotowe opinie są rzetelne, fachowe i obiektywne. Zarzuty ubezpieczonego odnoszące się do tych opinii stanowią jedynie nieuzasadnioną polemikę.

W konsekwencji Sąd drugiej instancji uznał, że Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił, że niezdolność ubezpieczonego do pracy nie pozostaje w związku ze służbą wojskową.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną wnioskodawca w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c. Wskazano, że w niniejszej sprawie Sądy nie powinny poprzestawać jedynie na ocenie biegłych lekarzy, których zadaniem było stwierdzenie schorzenia powoda oraz jego przyczyn, nie zaś decydowania o związku schorzenia ze służbą wojskową, która to ocena powinna należeć do Sądu. Z zasad logiki i doświadczenia życiowego, które Sąd pominął przy ocenie materiału dowodowego, wynika zaś, że jeśli powód został skierowany na leczenie choroby genetycznej w trakcie pełnienia zasadniczej służby wojskowej do szpitala wojskowego, to nie ma podstaw, aby przyjąć, że skutki tego niewłaściwego, eksperymentalnego leczenia nie mają związku ze służbą wojskową.

Organ rentowy nie składał odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,

(3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepublikowane; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepublikowane.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Nie można jednak uznać, że skarżący w niniejszej sprawie wykazał, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. Skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazał żadnego przepisu, którego oczywiste naruszenie miałoby przemawiać za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, ograniczając się jedynie do polemiki przede wszystkim z licznymi, jednoznacznymi opiniami biegłych, które zostały wydane w niniejszej sprawie. Ponadto skarżący nie wykazał w jakikolwiek sposób, aby Sądy w niniejszej sprawie rzeczywiście nie dokonały własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, natomiast z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika wniosek wręcz przeciwny. Sąd drugiej instancji dodatkowo uzupełnił jeszcze postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd Okręgowy, powołał kolejnych biegłych, jednak w wyniku oceny zebranego materiału również stwierdził, że odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie. W tej sytuacji wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma charakter wyłącznie polemiki ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji i nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.